

Per Nadal...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...les ovelles no tornen al corral!

Any IV - Núm. 183

Barcelona, 24 de desembre de 1934

Preu: 20 cèntims

Les bones festes

Per als barcelonins i per a tots els catalans la diada de Nadal, des de fa dos anys, ha estat una diada de desgràcies. El Nadal de 1932 ens portava l'incendi d'«El Siglo». L'any passat, moria el senyor Francesc Macià, primer i penúltim president de la Generalitat.

Enguany, cal esperar que el Nadal serà més amable. Perquè enguany, si se'n permet l'expressió potser impròpia de la solemnitat de la diada, podem dir que ja estem servits. No ha calgut esperar Nadal perquè vinguessin desgràcies. Des de molt abans de Tots Sants — exactament, per Sant Bríno — ja ens havien presentat la dècima. A tots els països se n'ha parlat. A l'Uruguai i l'Argentina, sense anar més lluny, encara en van plens.

Per tots aquests motius i per d'altres que el lector suposarà, EL BE NEGRE no pot adherir-se amb

l'alegria del cas a la commemoració de l'aniversari del naixement del Nen Jesús — pobret! —, el qual, com vostès no ignoren, va venir al món en una establa, al portal de Betlem, voltat dels pares i de nombrosos amics i admiradors, el dia 25 de desembre de l'any zero.

En certa manera es pot dir que nosaltres farem aquest any el Nadal del Pobre, del qual tant s'ha parlat darrerament. Si ens queda esma i hem acabat de perdre la vergonya, ens arribarem a casa d'algun radical, que és als únics llocs on es menjarà pavo republicano, i mirarem si ens tiren un os per sota la porta.

I si l'any que ve la cosa no es presenta millor, vengarem una mica mica.

Mentrestant, i amb permís de la censura, els desitja unes bones festes el seu atent amic i correligionari,

EL BE NEGRE

Aquest número d'EL BE NEGRE ha passat per la censura.

Història reconseguida

I heus ací que Lerroux i la seva esposa la Ceda arribaren a les Corts de Madrid el dia 18 del darrer mes de l'any tres del regnat d'Alcalá-Zamora.

La Ceda estava embarrasada del 6 d'octubre ençà, per obra de l'esperit federal. El bon Lerroux havia estat escollit per la divina providència per a fer aquest paper galdosíssim.

I la Ceda digué: «Ai, què tinc! Ai, què tinc!»

I va posar al món un infantó que es deia Lleiobreelregimprovisional de Catalunya. La partera tenia a banda i banda a Royo Villanova i l'Emiliano que l'escalfaven amb llur alè.

I a tot Madrid fou un clam de joia. I a províncies també. I uns àngels d'assalt s'aparegueren als carlins de Carlinea, als joanistes de Luca de Tena i als sotelos de Calvície, i els anunciaren:

«Glòria a Don Clodoaldo en les altures i pau en la terra als patriotes de bona voluntat. Ha nascut la Lleiobreelregimprovisional de Catalunya.»

I els carlins, i els joanistes, i els sotelos correueren cap a les Corts, i tornaren meravellats del que havien vist i sentit.

I tot va anar com una seda.

Nota. — A l'hora en què escrivim aquestes ratlles, l'infantó nascut el dia 18 està a punt d'esser visitat pels Reis, els quals tenen un especial interès a veure'l de la vora.

Agraïment

Als nombrosos lectors i amics que se'ns han adreçat interessats per conèixer si entre els béns que hom es proposa embargar als Consellers de la Generalitat s'hi trobava EL BE NEGRE, els hem de fer present que el nostre BE és sense accent, com no sigui l'accent català que el distingeix i que, per tant, no té res a veure amb els béns dels companys del senyor Companys.

Per altra banda, els Consellers de la Generalitat ja han declarat que no posseeixen béns de cap mena, aclariment precís que, en certa manera, ens dona l'explicació del perquè del 6 d'octubre.

La llei definitiva sobre el règim definitivament provisional a Catalunya

El text autèntic de la llei sobre el règim definitivament provisional a Catalunya, que per error de transmissió fou erròniament publicat pels diaris, diu així:

Artículo primero: Quedan en suspenso las facultades concedidas por el Estatuto de Cataluña al Parlamento de la Generalidad hasta que las Cortes, a propuesta del Gobierno y después de levantadas las garantías constitucionales acuerde la derogación normal del régimen autonómico.

Artículo segundo: En el período transitorio de que se habla en el artículo anterior asumirá todas las facultades que corresponden al Presidente de la Generalidad y a su Consejo Ejecutivo un Gobernador General que nombrará el Gobierno a propuesta del Alto Comisario en Marruecos, con su facultad de delegar, en todo o en parte, las funciones atribuidas a dicho Consejo, a los socios del Club Republicano del Paseo de Gracia.

Al cesar el período transitorio, si antes no se hubiese reformado el Estatuto creándose el ministerio

de Cataluña y Ultramar, el Gobierno podrá confiar su representación a un delegado a comisión para ejercer totalmente o parcialmente las funciones no atribuidas a la Generalidad que serán todas.

Artículo tercero: El Gobierno nombrará una comisión interesada que en el período de tres meses estudie los servicios traspasados y valorados y proponga los que durante este régimen definitivamente provisional y provisionalmente definitivo no han de subsistir, los que se han de anular y los que han de revestir al Estado señalando en cada caso las normas más rígidas a que haya de sujetarse la ejecución de los acuerdos adoptados.

En todo caso, las normas referentes a los servicios de Orden Público, Justicia y Enseñanza, serán objeto de una ley hecha de encargo.

Publiquem aquest text únicament a títol d'informació, ja que en llegir el que publicaren els diaris, el lector discret va fer, segurament, les rectificacions que eren del cas.

Un avis

Hem rebut la següent nota que publiquem amb molt de gust:

Segons notícies arribades a aquesta Delegació, uns titulat periodicistes visten determinades persones d'aquesta ciutat sollicitant, en nom del general Martínez Anido, auxiliis econòmics amb fins polítics; i degudament informats, es pot assegurar que es tracta d'un vulgar engany, amb intenció de lucre personal. Per tal d'evitar-ho, es fa públic, amb el prec que sigui denunciat el fet a la Comissaria general d'Ordre Públic, per tal de detenir els culpables.

Els veritables enviats del general Martínez Anido portaran documents acreditatius de la seva missió legalitzats per tres notaris.

Fulanos i sotanes

Die, el setmanari anti-maçònic i anti-sensat de mossèn Tusquets, que és l'equivalent en les sagristies del que el Papiu és a les barberies, té un redactor fantasma, un gran redactor fantasma. Aquest singular personatge ha pres totes les precaucions imaginables per tal de que els seus amics i enemics ignorin que col·labora a Die.

Evidentment, tota prudència és poca, en aquest cas. Hom s'exposa a morir trossejat en una batalla de capellans.

De totes maneres, com que som sanguinaris de mena, revelarem que el fantasmal redactor de Die no és altre que el senyor Manuel Bruna.

Apa, reverends! Vosaltres maiteixos...

El protegit teatre

La protecció al teatre nacional continúa. El Ba-ta-clan, després d'uns dies de tancament qualsevol, ha celebrat la Pasqua de Resurrecció. I s'ha menjat un be (no negre) de 5.000 pessetes. No triarem a veure el senyor Serrano oficial de l'Ordre de la República i doctor honoris causa de la nova universitat.

Això, és clar, per mèrits d'ensenyança.

A en Sugranyes, per ara, amb més mèrits que altres, no el subvencionen encara. Ell, però, ha trobat el truc: el de sacrificar-se. Ofereix a l'Ajuntament donar unes funcions de circ per a tots els infants de les escoles de Barcelona. Els infants hi anirien gratuïtament. Però l'Ajuntament pagaria per cada un una pesseta.

El Ciero, El Dia Gráfico, La Noche i Renovación, li fan la propaganda.

I són 40.000 els infants...

El BE NEGRE té el propòsit d'ofertir un exemplar gratuït a cada un dels habitants de Barcelona. Només demana que l'Ajuntament el subvencioni amb una pesseta per habitant.

I són 1.000.000.

El pròxim dilluns dia 31

El Be Negre publicarà un número extraordinari dedicat al FI D'ANY

Quina desgràcia passarà aquest Nadal?

Els nostres lectors no hauran oblidat que, tal com fem remarcar en una altra banda d'aquest mateix número, des de fa dos anys la tradició vol que el Nadal ens porti una gran desgràcia. L'incendi d'«El Siglo», l'any 1932, i la mort del President Macià, l'any 1933, tindran una continuació en l'any 1934? Això és el que no sabem.

Però si el saber no ocupa lloc,

Aquests coneixements sempre són útils per a un director de la Fundació Bernat Metge.

I adreçant-se a l'Estelrich, li féu, amb veu autoritària:

—Apa, digues a aquest senyor allò que has après.

—Gogonocococogogoc — pronuncia, diligent, l'Estelrich. I afegí: — Vol dir «sigueu breus», en grec.

Cinc minuts després estàvem a soles amb el famós endevinaire.

—Vostès diran.

—Volem saber quina desgràcia passarà aquest Nadal.

—Li adverteixo — ens respongué — que la Lliga té ja els seus mitjans normals d'expressió tant en la premsa com en el Parlament. No hem de menester, per tant, EL BE NEGRE.

—Però EL BE NEGRE el necessita a vostè. A més, el veniem a entrevistar com a endevinaire, no com a polític. Com a polític ja sabem que és dolent.

—Ah, si és així, haurem de passar a una altra habitació.

I hi passarem.

Era una cambra fosca, fosca, dintre el genre Dràcula o Nosferatu. Una atmosfera de pesombre ens estrenyí el cor. Per l'aire enarriat volaven, tràgics i sinistres, els ex-bigots de don Pere Rahola.

El senyor Cambó s'assegué davant d'una taula enfundada de negre i posà el cap entre les mans.

—Ara medito — digué, breument. Medità mitja hora.

Després, es posà a mirar fit a fit una gran bola de vidre, il·luminada.

—Això és una bola — explicà. Nosaltres callàrem, confosos.

Al cap d'una hora digué:

—Ja ho tinc.

Ja ho tenia.

—Per aquest Nadal — declarà — poden passar moltes desgràcies. Apunti!

Apuntarem.

—Com a mesura preventiva i per tal que ens entenguem, tinc d'advertir-li que el meu sistema de vidència consisteix en profetitzar exactament el contrari del que s'esdevindrà. Cadascú té el seu sistema. Així, per exemple, quan el 10 d'abril de 1931 vaig profetitzar que la República no podia venir de cap de les maneres, volia dir el que ja vostè va veure. Quan a finals de setembre d'enguany vaig anunciar que Catalunya no tenia res a tèmer d'aquestes Corts...

—Sí, sí, entesos!

—Doncs bé: és seguint aquest sistema, que mai m'ha fallat, que vaig a predir-li la desgràcia o, més ben dit, les desgràcies que ens reserva el Nadal...

—...el Joaquim Maria de Nadal?

—No. El Nadal d'enguany. Escolti.

—Sóc tot orelles.

—Ja ho veig. Deu ésser esquerrà vostè, oi?

—De sentiments, però no de temperament.

—Doncs, escolti: el cor em diu que enguany no tindrem cap desgràcia...

—Ai! ai! ai!

—...perquè la Lliga vetlla sobre els destins de la Catalunya malaurada.

—Ai! ai! ai! ai! ai! ai!

Ens posàrem les mans al cap i fugirem escales avall, amb els cabells drets.

No n'hi havia per menys!

Piquiponiana

L'altre dia, el senyor Joan Pich i Pon fou clamorosament obsequiat en un centre radical de barriada. La festa tingué tots els encisos d'una tarda de diumenge lerrouxista.

Don Joan en sortí molt satisfet. A la nit ho confiava a uns amics:

—Han estat molt amables — deia. — Però el que m'ha agradat més ha estat el concert. Han tocat peces molt boniques. Val a dir que hi havia músics per a tots els instruments. Fins hi havia una noia que tocava l'arpa de Noé!

HISTORIA PIRENENCA

Es una bona història. Es la història d'un vell pastor que després de fer pasturar molts anys els seus ramats per les valls dels Pireneus, es va tornar cec. Malgrat aquesta desgràcia, però, el vell pastor no va abandonar l'ofici. Coneixia tot el país pam a pam i caminava amb peu segur per marges i corriols, encara que els seus ulls no hi veiessin.

Cada nit, quan tancava les ovelles al corral, el pastor cec es posava a la porta i les amanyagava una a una, passant-los la mà pel llom. I sols amb el tacte de la llaneta el vell pastor en tenia prou per anar dient, amb veu segura, el color de cadascuna:

—Negra... blanca... blanca... negra... clapada... negra... —I ho endevinava? —Mai!

AGUSTÍ BÒ MOBLES d'Acer per a Oficines CORTS CATALANES, 606 BARCELONA

UNA ALTRA HISTORIA PIRENENCA

Aquesta va passar fa poc. Hi havia un enginyer al qual les vicissituds de l'ofici l'obligaren a sojornar una llarga temporada mesos i mesos en una cresta inhòspita dels Pireneus.

L'enginyer era un ciutadà acostumat a la vida llicenciosa i al cultiu insensat dels plaers de la carn. Com si diguéssim una mena de Duran i Ventosa.

L'absència forçada de tota mena de relació amb les senyores portà al nostre home a una situació gairebé desesperada.

—Com m'ho faré, pobre de mi, com m'ho faré?—udolava per les valls, les nits de lluna.

—Aquí, sabeu—li digué un pagès—de dones poc que n'hi han. Si es volgués acontentar amb una cabreta...

—Una cabreta?

—Sí... No serà pas el primer... I el desballestat enginyer anà a trobar el pastor que posseïa les ovelles més famoses de la contrada i li digué el que feia el cas.

El pastor l'escoltà sense rubor i l'acompanyà a la cleda.

—Vostè mateix, truu... L'enginyer donà una ullada cobhida al remat. De sobte, els ulls se li animaren:

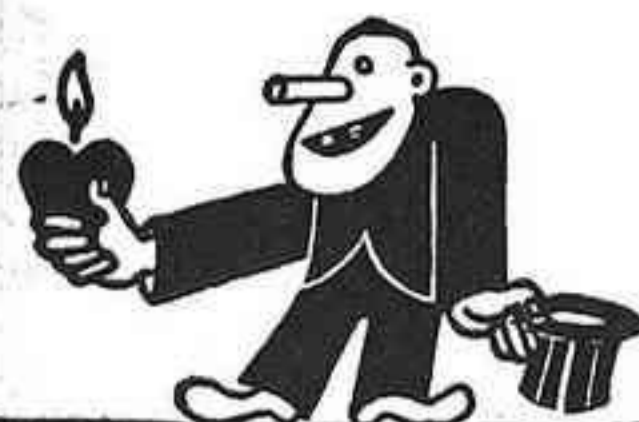
—Aquella... Aquella ovella blanca, amb les clapetes rosses.

El pastor l'esguardà tristament:

—Poc que ha tingut sort! Aquesta ovella, precisament, la té retirada un senyor de Terrassa...

Exigiu Corbates GRANDMOND, són joies

amb el cor a la mà

GENT DE PRINCIPIS

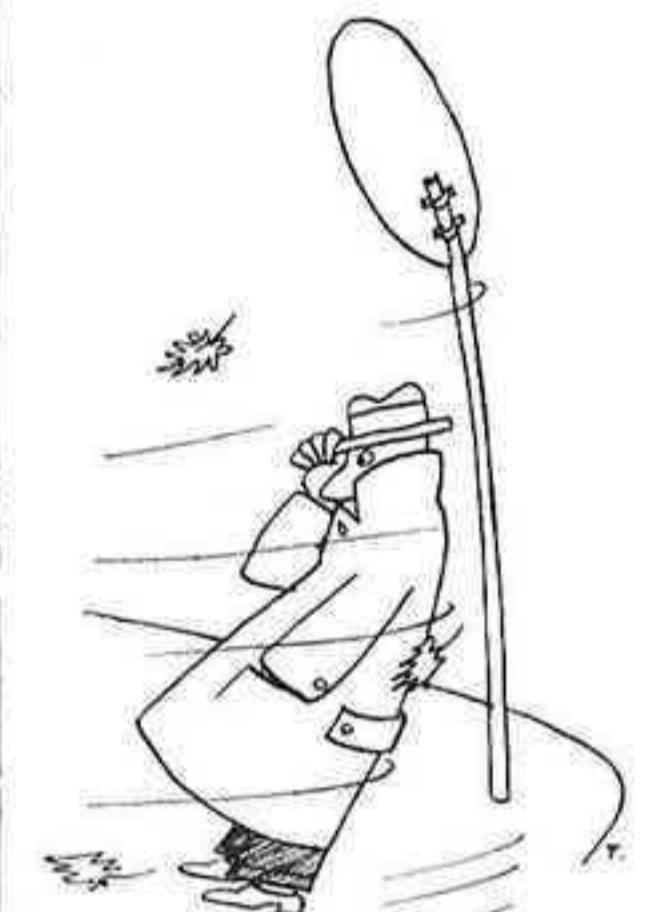
El senyor Jover Nonell, que cap allà l'any 1922 va separar-se de la Lliga perquè la trobava poc catalanista, en l'any de gràcia de 1934 (quina poca gràcia!) ha ingressat a la Ceda, després de passar per Acció Catalana i l'Unió Democràtica.

En tant que individu de la Ceda (individu sospitos, pel que es veurà), el senyor Jover Nonell va presidir la setmana passada, a Barcelona, una assemblea de «Acció Popular». La va presidir amb pesnes i treballs perquè de tots els costats de la sala li cridaven:

—¡Traïdor! ¡Separatista! ¡Fuera! ¡Fuera!

Sortosament, la resignació cristiana del senyor Jover Nonell no té límits.

Hi ha gent, però, que, en aquest cas concret, de la resignació cristiana en diu un altre nom.

No sé per què no l'embarguen, aquest vent!

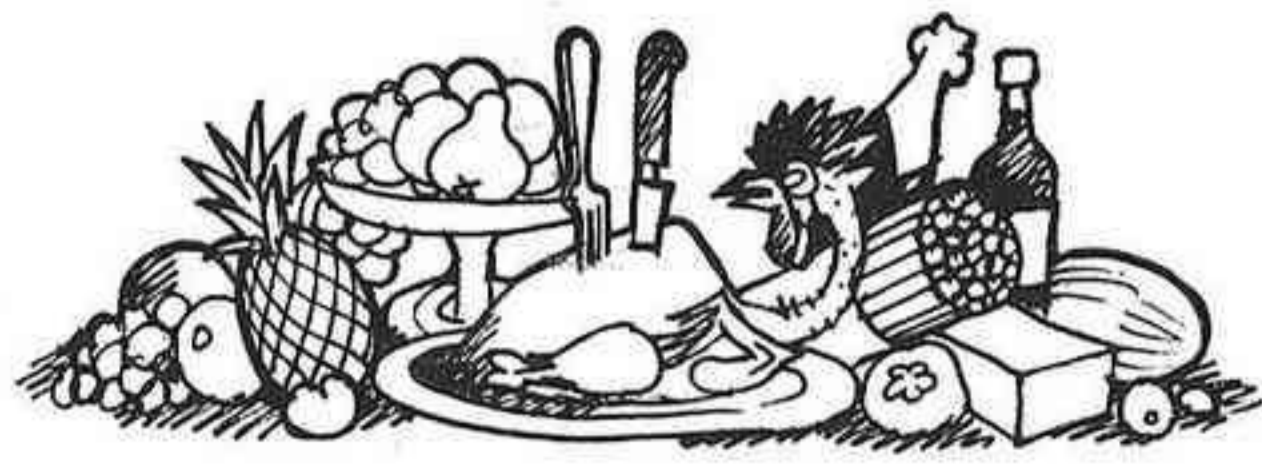
ELS PARADISOS ARTIFICIALS

La nit dels fets tràgics d'octubre, a Girona, un bon senyor, funcionari de l'Estat, després d'haver passat la nit en un recó gens suspecte, ignorant dels fets, buscava la porta de casa seva que li era difícil reconèixer. La Guàrdia civil en veure'l va cridar-li l'alto. Com que el bon senyor en lloc d'aturar-se va posar-se a córrer, la força disparà. Les essies que feia d'una vorera a l'altra, evitaren que els trets l'atrapessin, però no evitaren que fos detingut.

Quan la Guàrdia civil va comunicar-li la intenció de detenir-lo, l'home protestava:

—A mi detenirme? Ca, hombre! Es que ustedes no saben quien soy yo? Soy un gran amigo de Companys y de Dencàs...

No cal dir que la Guàrdia civil no el deixà acabar i que aquella nit i les altres, les passà a la presó.

La nostra felicitació

Igual si plou com si neva, tant si fa fred com si no, estant en estat de guerra o en plena revolució; tant si manen els del sabre i campa l'atracador per fer parlar en Canizares amb brams d'ase i de lleó. Tant si fan trampes al tute al barco o a la presó, els que abans feien discursos des de dalt d'algun balcó; tant si és morta la rabassa com si fa el viu en Cambó, tant en règim transitori, tant si vol com no el censor, cada any ve el mes de desembre amb la neula i el turro, el bou, la mula i el «niño» per cumplir amb la tradició i donar lloc al BE NEGRE a felicitar el lector.

El BE que tota l'anyada sempre actiu i diligent, que ni de nit ni de dia no reposa ni un moment per descobrir al mentida i fer obrir els ulls a la gent; que amb el llapis o la ploma tot cantant i tot rient —que és de l'única manera que tothom quedi content— va dient ases als ases i al radical cent per cent, a l'esquerra i al lligaire i a tota mena de gent. El BE, que de res s'oblida en tan faust adveniment del vint-i-cinc de desembre de cada any i del corrent, felices festes desitja a tota l'humana gent, al que ha d'arribar i no arriba i al que marxa amb sentiment i a cada be que per força del corral es troba absent.

BOCA TANCADA

Fins fa pocs dies, cada vegada que el secretari militar del Presidència accidental de la Generalitat rebia als periodistes, els feia importants manifestacions.

El número de dijous passat, especialment, recollia amb fidelitat i extensió el diàleg celebrat el dia anterior.

—Que! Ha venido hoy el de Mirador? —digué el comandant en veure entrar els periodistes a la Presidència.

—Presente! —féu el reporter.

—Hombre! Qué cosas dice su periódico!

—Pero ya ve que se le trata con cariño!

—Sí, sí... Pero yo, ni una palabra.

Quan al dia següent el senyor Gabarrón tornà a veure els periodistes, va fer-los amb la boca tancada:

—Ummmm!!!

Només va obrir-la per dir-los, quan se n'anaven:

—Buenos días, Ummmm...

—Aguinaldo, aguinaldo... I a mi qui me'l donarà, l'aguinaldo.

NOMENCLATURA PERILLOSA

Una Sala de Consell de Guerra. Un vocal interroga un testimoni:

—Sabe el testigo si en Caldes d'Estrac, sucedió tal cosa?

—En Caldetes no vi que ocurriera nada de eso.

—No le pregunto nada de Caldetes, sino de Caldes d'Estrac.

—Usted dispense. Pensaba que era la misma cosa.

A la sortida, el fiscal preguntava als periodistes si Caldetes i Caldes d'Estrac eren el mateix poble.

El més bonic és que precisament el processat era el que més havia lluitat per tornar a Caldetes el seu nom tradicional.

Corbates GRANDMOND

en tots els gustos i preus. Demaneu-les

DIARIS FANTASMES

Dijous a la una del migdia el senyor Jiménez Arenas havia de rebre els periodistes. Aquesta hora però, tot just entraven a la Presidència els representants de les entitats bancàries i mercantils, que per subvencionar l'Institut d'Investigacions Econòmiques, hi tenien representació.

L'espera dels informadors fou llarga. Les forces vives, no van sortir-ne fins a tres quarts de dues i encara, a aquesta hora, va entrar a la Presidència un coronel que acabava d'arribar.

Per guanyar temps, i evitar-se la feina d'escriure, els informadors entengueren que el millor que po-

CALÇAT

de immillorable qualitat a preus molt econòmics

HOTEL DE VENTAS

PELAI, 8. - TELEFON 14370

LA REGLA

SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»

dien fer era retirar-se, cosa que van efectuar amb una rara unanimitat.

Excepció feta del periodista senyor Adan, que és redactor de La Razón...

...Un diari que fa passa de tres anys que no veu la llum del sol.

TRASLLADA QUE TRASLLA-RAS

Dilluns al matí el cap de Presidència senyor Millàs-Raurell, va reprendre una menacògrafa per negligència en el servei.

La senyoreta, després de posar-se a plorar, se'n anà a seguir plorant a la Secretaria militar de la Presidència, on va desfer-se en una vall de llàgrimes.

Al cap de poca estona, hom comunicava al senyor Millàs-Raurell que quedava suspès per tres dies de càrrec i sou i traslladat de Presidència a Governació.

L'endemà, però, hom constatava que el trasllat no implicaria al perjudicat altra cosa que un ascens, car el passat al Departament de Governació significava passar a superior categoria.

Als cinc minuts el senyor Millàs-Raurell era traslladat a Hisenda, i el senyor Cañete, de Hisenda era traslladat a Governació.

ALBERT PREJEAN ARMAND BERNARD GILLETTE LANVIN SECRETO DE UNA NOCHE

Un film divertit, dinàmic i d'aventures, avui al

CAPITOL

Maletes al teatre

Amb les subvencions que el teatre ha rebut aquesta temporada de la Generalitat i de l'Ajuntament, ha emprés una tasca de foment del turisme digna dels més grans elogis. Des que ha començat la temporada, que es pot dir que no hi ha obra en la qual no hi surtin maletes. Iniciada la moda amb Les ales del temps, seguit amb Madame, continuà amb Valentina, seguit amb La Papirosera, Aquesta nit i mai més, amb Mercuri i els metges, amb Els brillants de Poncle i finalment amb Los caimanes. Això pel que fa a les maletes visibles en escena, perquè si comptem els que viatgen sense que se'ls vegi la maleta, podríem citar-ne una colla. Ha estat una epidèmia de maletitis. Un dia el públic agafarà també les maletes i no tornarà mai més. Entre actors, autors i accessoris, el foment del turisme és assegurat. A fora, s'entén!

COLISEUM

AVUI, ESTRENA

Dorothea Wieck CANCIÓN DE CUNA

XOCOLATES Amattler SON LES MILLORS

LA JOIA INFANTIL El pare. — Oi que serà bufó, nen?

AUTOMOBILS ADLER Compreu-ne un, i haureu tret la rifa! BALTASAR FIOI • Avinguda 14 d'Abril, 413

LA REGLA SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»

El Be a les fosques

LES ESTRENES

El que es pensés que *Los desaparecidos* que fan al Capitol és allò d'en Ràmbal o cosa semblant, aniria molt errat de comptes perquè es tracta d'un film divertit i ben fet que, partint de la dada trista que als EE. UU. desapareixen cada any unes 27.000 persones, és clar, segons les anades, ens porta a una acció molt divertida i moguda i veiem com s'ho fa la policia americana per trobar la gent que desapareix, no els 27.000 de cada any, sinó unes quantes mostres. Bette Davis, Pat O'Brien i Glent Farrell hi fan tres papers molt divertits, encara que cap d'ells sigui dels desapareguts.

ni de la Paramount. Però és el millor dels programes de la setmana. Només direm que hi surt Elisa d'una certa edat, a les quals ensenyen que val més que s'ocupin del marit que de figurar si volen conservar-lo. Ara, que, amb Elisa Landi i que no hi fa ximpleries. Es un film per a senyores casades Landi, la demostració és una mica difícil. Però les senyores casades d'una certa edat no en trobaran gaires. I els marits, desgraciadament, tampoc.

Diàriament queden esgotades totes les localitats en la seva

4ª SETMANA
d'èxit
inigualable de

Katharine HEDBURN
La Sublime en

"LAS CUATRO HERMANITAS"

MARYLAND

NOTA IMPORTANT: La pel·lícula "Las Cuatro Hermanitas" no serà exhibida en cap més local de Barcelona-plaça, o Barcelona-barriades, fins transcorreguts noranta dies de la seva sortida del cartell del Cinema "Maryland"

Hembra és un d'aquells films que ara es fan per demostrar que les dones, tant si riques com si rasques, seran sempre dones, de la mateixa manera que els pares sempre són pares i els negocis són els negocis.

Hembra, precisament, parla de negocis i els fa una dona. Més ai! que quan aquesta dona, que no deixava res per verd i no tenia al seu despatx una virtut masculina sencera, s'enamora, tot va en orris i s'ha de posar a les ordres de l'home per tirar endavant. Això és, naturalment, molt encorajador pels homes.

CATALUNYA
Tots els dies, èxit formidable de
El negro que tenía el alma blanca
Per Mariano Barreto, Antonia Colomé i Angelillo
Direcció: Benito Perojo
Es una Exclusiva BALART i SIMÓ
Apreu-vos a veure-la al cinema
CATALUNYA

Deshecs, film que projecten al Coliseum és, en canvi, molt encoratjador per a les dones, potser massa i tot. Fins que l'hem vist, no hem comprés la mania que els marits americans en situació difícil han agafat a Norma Shearer. Ara la comprem perfectament; però trobem que, en comptes d'agafar manies el que haurien de fer es perdre-les i escanyar la dona. No els recomanem que escanyin Norma Shearer perquè és molt bona actriu i no té cap culpa del que li fan fer, i a més perquè, en el film, Robert Montgomery hi fa algunes ximpleries que tenen molta gràcia.

La mujer de mi marido, sembla un vodevil d'aquells de la Paramount, no? Doncs ni és vodevil

L'escriptor pornogràfic Alberto Insúa va escriure una vegada un tango novellat que se'n deia *El negro que tenía el alma blanca*: ufl, i el senyor Benito Perojo va anar i en va fer un film mut que els que els va agradar varen dir que estava molt bé. Però heus ací que ve el cinema parlat i el senyor Benito Perojo diu: Ja m'han fumut! Jo que havia fet el negre mut. Però sempre hi ha ànimes caritatives i n'hi va haver una que es va oferir a fer parlar el negre.

Aleshores el senyor Benito Perojo va tenir una idea i va ésser de filmar en el parlat tot allò que no li havia cabut al mut, i va i ho fa, i aleshores ve que resulta que qui no havia llegit la novella de *El negro etc.*, etc., que encara hi ha persones que s'estimen, no hi entenen pilota. Però el senyor Benito Perojo ja ho va preveure i, per solventar aquesta dificultat hi va posar unes quantes coses d'allò més ben trobades, entre els altres, per exemple, que el negre etcètera, va a Montserrat a veure la Mare de Déu de Montserrat perquè també és negra i amb aquest motiu ens presenta tot un documental de la muntanya i tot el «Virolai», cantat per disc i per l'escolania, que se sent a tots els indrets de la muntanya; fa cantar, després, flamenc, a un ciraboves, i fa una mica de revista i de film musical. Però el que fa més és humiliar un pobre negre que no hi té cap culpa fent-lo servir primer de criat, ase dels cops, i perquè no s'hi acostumi, el fa morir perquè una noia no el vol perquè és negre encara que té l'ànima blanca. Allò d'aquell tango: «Porque era negro, me despreciaba...» Un paperet pel pobre protagonista.

TIVOLI
Pròximament estrena
El rey de los Campos Eliseos
La més còmica creació de
BUSTER KEATON

Però que no es queixi l'actor, perquè el públic encara hi fa més mal paper i també aguanta. Al director se li hauria de recordar allò de la pena del tallió: «Ojo Perojo...»

PUBLICI CINEMA
Secció contínua 3 tarda a 1 matí
Seient i pesseta

Reportatges d'actualidad Mundial
Segona visió
UFA Exclusiu - ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

L'argument és senzillet: una casa de senyors de Madrid té un negre perquè el noi de la casa hi

No deixeu de comprar el número extraordinari d'«El Be Negre» dedicat a Fi d'any

— Què et passa? Amb els anys que fa que ets aquí, t'he agafat simpatia. Què vols?
— Vull deu minuts de llibertat cada dia per anar al bar d'aquí al davant. Seré un home feliç...

El bon escarceller accedí a la demanda, i el pres fou un home feliç...

...Un home feliç que cada dia retirava més tard.

Fins que un dia, l'escarceller, cansat ja d'esperar-lo, li digué: — Mira: si d'aquí endavant no tornes a l'hora, tanco i et deixo al carrer, sense contemplacions!

MOLT IBEE!

Teatre Poliorama i d'«El Be Negre»
«Els Brillants de l'Oncle abans Forner Ressor de Pa»
Sàinet trist al ralenti en tres actes, un lot de maletes i a peu dret i amb admiratius, escrit per Don Ramon Vinyes i dirigit per Don Pous i Pagès

ACTE PRIMER
L'escena un forn de pa d'En Baille, de la Barceloneta i de cara a mar.

Sr. Pous i Pagès (fent el canari). — Tiit! Tiit!
Sr. Bover. — Sembla un salt amb ulls!
Sr. Pous i Pagès. — Tiit! Tiit!
Sr. Bover. — Canari: balduefeta amb música!

Sr. Nicolau. — L'autor diu que ens hem de barallar una mica per fer ambient!
Sr. Bover. — Doncs, apa, barallem-nos! Per començar, tu, Carme Roldan, ja m'estàs carregant, i no sé per què has de venir per aquesta casa a xafardejar!

Sr. Roldan. — Sóc bacallanera i en Vinyes m'hi ha posat perquè mogui una mica el diàleg!
Sr. Nicolau. — Doncs, apa, mou-lo!

Sr. Bover. — Oh! Mira quantes maletes que porten!
Sr. Nicolau. — I ara! Que tornen a fer «Les ales del temps»?
Sr. López. — No, és que ara es porten molt! De qui seran si no són de l'Artís?

Sr. Martori. — Són meves! Sóc jo! De la millor fusta! No se'm coneix amb la veu? I tu, qui ets, xamosa revinguda?
Sr. Nicolau. — No ho coneixes? Sóc la primera actriu!

Sr. Martori. — Vinc milionari d'Amèrica! Voleu una banana? En porto un bagul ple. Mengeu-ne i vorereu el desideratium. (Els en dona, en mengen i el vorregen.)
Sr. Nicolau. — Veieu com sí que són les ales del temps? Ja veureu com hem d'endevinar qui és el pare!

Sr. Martori. — No! Jo vinc per veure si em caso! Tinc una plançació que al fons i hi ha dues mun-

tanyes, una de platí i una de brillants!

Sr. Nicolau. — Com aquests? (Li ensenya el que porta als dits.)
Sr. Martori (posant la seva mà al costat). — Jo els tinc més grossos! (Sensació.)

Srs. Lluelles, Capdevila, Galcevan i Torner i Parreno. — Nosaltres som els teus amics de quan eres pobre. Fem broma? (En fan. El públic, no.)
TELÓ

ACTE SEGON
L'escena representa el mateix forn, però amb més clientela que el teatre.

Sr. Martori. — Sóc milionari i estic carregat de brillants. Cada dia tiro un grapat de monedes d'or a la pasta del pa. Em penso que em casaré amb la senyora Nicolau, a menys que no ho fassa amb la senyora Font o amb la senyora Carnicero. No sé; estic indecis perquè no sé quina té més diners. Voleu venir a dinar amb mi a can Soler?

Srs. Nicolau, Font i Carnicero. — Ja està dit! Es un taumaturg! (Hi van.)
Sr. Bover. — Ai, canariet bufó, que estic trista!

Sr. Pous i Pagès. — Tiit! Tiit! Tiit!
Srs. Lluelles, Capdevila, Galcevan i Torner. — Nosaltres portem el senyor Teixidó perquè digui el que valen els brillants de l'oncle. Laura, vols portar-los? Pesen molt!

La senyora Bover els porta.
Sr. Teixidó. — Parlen de les pedres o de la comèdia?
Srs. Lluelles, Capdevila, Galcevan i Torner. — Naturalment, de les pedres.

Sr. Teixidó. — Doncs són tan bones com la comèdia.
Srs. Lluelles, Capdevila, Galcevan i Torner. — Així són culls de got!

Sr. Teixidó. — Són més intel·ligents del que em pensava.
Srs. Lluelles, Capdevila, Galcevan i Torner (al senyor Martori). — Que no saps què diu En Teixidó? Que els teus brillants són falsos.

Sr. Martori. — I sabeu per què

CORBATES GRANDMOND en Camiseries. Demaneu-les

Rugby
Madrid - 43-89
Sevilla -
Barcelona -
La Corunya - 28-75
Gijón -
Vigo - 32-43

—Bunyol! Ara he estripat el vigèsim cregut que això era el resultat de la rifà!

ven, i sembla que de bona fe, que tindria èxit. Aquest resultat dona les més fàlagueres esperances sobre la qualitat de *Els homes forts*, que tota la companyia no s'amaga de dir que és un rave.

Gran Teatre del Liceu
Empresa i Direcció Artística
Joan Mestres Calvet
Demà dimarts, a les 9 nit
AIDA
per
Jacobo, Marletta, Inghilleri, Salagaray i Alosina
Dimecres, tarda, a les 5
LAS GOLONDRINAS
per
Campiña, Salagaray i Caleffi
Dissabte, a les 9 nit
LAS GOLONDRINAS
pels mateixos artistes del dimecres

La direcció d'«Els brillants de l'oncle» a càrrec (a càrrec en el sentit pitjor de la paraula), fou brillantíssima. Els actors foren durant tota l'obra sàviament agrupats en sardana o bé en fris, amb prohibició formal de seure o de moure's mentre el senyor Martori espetava discurs darrera discurs.

GRANJA ROYAL
SALÓ DORÉ
Gran èxit de
Crazy Boys Orchestra
ALS TES I SORTIDES DE TEATRE
De 10 a 12, nit
CONCERTS TOLDRA
PROGRAMES EXTRAORDINARIS

OLYMPIA
Circ Equestre
Totes les nits, i dijous, dissabtes, diumenges i festius tarda, formidable èxit del nou i

Colossal Programa
Oscar Elefanten revue
Els elefants ravis, maravillosos, musicals, equilibristes i calculadors.
Els 9 Faludy's (Saltadors)
Joany's (Revista d'ombres)
Chekian Troupe (La màxima atracció)
Els grans clowns Alex i Filip
Les Finch -- Toni i Caprini i altres famoses atraccions de Circ i Music-Hall
Apreu-vos a veure el millor programa de circ, que per pocs dies actua a l'OLYMPIA

Amb l'èxit que era d'esperar es va estrenar al Poliorama l'obra cabdal de Ramon Vinyes *Els brillants de l'oncle*, abans *Forner, ressor de pa*. L'èxit va sorprendre l'empresa, el director i els actors. Tota la companyia. Perquè es pensa-

PRINCIPAL PALACE
Companyia de Revistes de Margarida Carbajal
Totes les tardes: ÈXIT de
TRES GALLINAS PARA UN GALLO
Totes les nits: L'èxit més gran de l'any
Las de los ojos en blanco
MARGARIDA CARBAJAL i tota la companyia

Ovelles esgarriades

Ho llegim a El Noticiero Universal; no ens ho fem:

Aprobada el acta, el señor SOLA DE CANIZARES defende una proposición, no de ley, sobre los continuos atracos en Barcelona.

Si la proposición no era de llei, no és estrany que no passés.

Literatura eròtica

Renovación, parlant de la diputada socialista Margarida Nelken, es desborda:

¡Carrera loca, de vértigo, de frenesí, la de la alemana doña Margarita, a cuyas piernas debe todo como a su lengua sin freno.

Tan mateix per un diari governamental aquestes llicències eròtiques són molt perjudicials!

Mes flores de Sant Hilari

Dos números entrera reproduïem una dedicatòria al poeta Anton Busquets i Ponsat, signada per «El Nen Jesús de Praga i S. Hilari», que aparegué en la revista encapçalada amb els noms d'aquests autors. Avui, fullejant novament aquesta preciosa revista, hi trobem el següent:

Anton Busquets i Ponsat, nascut a Sant Hilari, visqué per a cantar-hi en prosa i vers, l'esplet de nostres Guillerms, fent vida als estellés per a conèixer més son folk-lore, llargs dies. «Revista Jorba» espill és i serà del fill preclar de Sant Hilari, però son poble té gravat en un carré l'autor d'«Aplecs» «Calvari».

El pobre homenetjat, gravat en un carrer de la vida, hi deu estar com ànima en pena.

Però no tot han d'ésser plors. Una altra poesia, no neurològica, és plena d'esperança. Diu:

A REVEURE

A reveure, sí, a reveure, formosíssim Sant Hilari. No hem cansaria d'estar-hi! pugui, almenys, tornar-lo a veure. A reveure, serrelades, coronades de verd etern, de castanyers i de verns, de pins i de fondalades. A reveure, sol natura, ocellets de dolça veu, fresca prada, clara deu d'aigua cristal·lina i fresca. A reveure, cel seré blau dossier de llum i estrelles, a reveure, terres belles, si podem, fins l'any que ve.

SILEX

A aquest Silex es veu que les pedres no li fan mal! Per això pot coronar les serrallades de fondalades. No sabem que a Sant Hilari hi hagués volcans.

Sembla que d'això en té la culpa el cinema. El cinema s'ha de saber entendre per no acabar violant donzelles. Així:

«Si tothom anés al cine, no simplement per passar-hi l'estona i aprendre el que s'ha fet allà, sinó per extreure'n les ensenyances fonamentals que és com dir bàsicament tot el contrari del representat, creiem que això no succeiria.»

Vol dir que si ho féssim no seria pitjor? Quines obligacions que ens vol carregar aquesta revista! Haver de violar totes les heroïnes de films de l'Oest que s'han salvat de les urpes dels traïdors! I totes les senyores respectables i respectades que surten als films, que encara seria pitjor!

Massa feina, francament.

Una altra notícia, per acabar:

«FREDOR. Ha fet la seva aparició, bruscament, a mitjans de mes. El salt del bon temps a la fredor intensa ha originat tota una bona colla de costipats.»

Apa, senyor rector, que amb una mica més de fred hi haurà una bona colla de funerals!

PHILIPS
COMPTAT
LLARGS TERMINIS
RADIO UNIVERSITAT
Rda UNIVERSITAT

—Li agrada, oi, la bona música?
—Sí, molt; però faci, faci...

Un cas de mala fe internacional

Els abissins no es volen deixar civilitzar pels italians

Ginebra, 15. — Tan bon punt s'ha donat per clos l'incident hongarès-iugoslau, el baró Aloisi, parlant en nom del Duce, ha presentat una reclamació contra el govern d'Etiopia, culpant-lo d'una escandalosa mala fe amb les seves relacions amb Itàlia.

Hom no ignora els drets seculars que des de fa una vintena d'anys Itàlia posseeix sobre la costa de Somàlia, província d'Etiopia i terra d'allò més irredenta.

Hom no ignora, igualment, quins són els incidents que una nació civilitzada té, segons les costums en curs, el dret de fer néixer per prendre una possessió lleial del territori ambicionat.

Populaxos inferiors, certament, però que saben comportar-se decentment, es presten en general de molt bona gana a aquestes petites formalitats. Res més fàcil que crear un motiu d'intervenció armada. Una mala mirada a un nebot del governador, algun sastre propici que es presta a pretenir cobrar la factura a un patriota oficial i seguidament l'honor nacional està en joc. Les tropes i els canons no tenen de fer més que entrar en el país rebel, i la qüestió queda closa.

No obstant, malgrat l'esperit d'invenció dels italians, el quals, conscients de llurs drets sobre l'Abissínia, es fan un plaer d'invitar al ball als abissins, aquests fan veure que no ho entenen.

Tal com ho ha declarat el baró Aloisi, «els nostres destacaments etiopians no es poden pas batre entre ells per desfermar la butxaca indispensable».

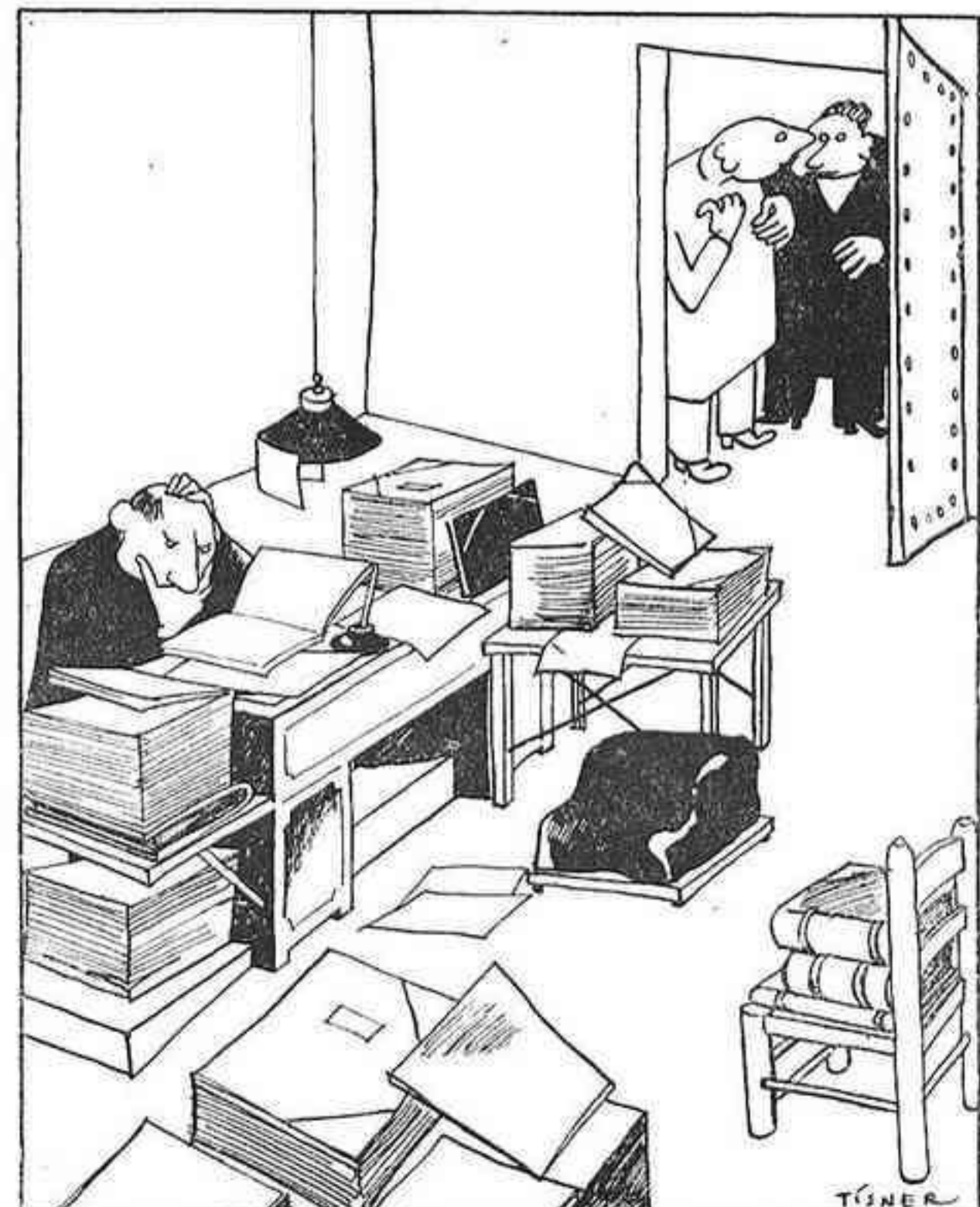
— Cal — ha afegit — que cadascú hi faci el que li pertoca.

De fet, el baró Aloisi ha pres com a pretext, sobretot, per la seva reclamació, el recent combat italo-abissini que s'ha produït darrerament a la frontera de Somàlia.

Amb la intenció d'acabar d'una vegada un estat de coses que ja dura massa, un destacament italià ha portat l'esperit d'entesa fins a atacar les tropes abissínes, en la regió d'Ogadan. Hi han hagut un centenar de morts i milers de ferits.

CORBATES GRANDMOND

Distinció suprema. Demaneu-les

—Jo em pensava que només era jutge, però ara veig que és home de molts oficis.

D'EL BE NEGRE de 22 de desembre de 1931

HA ESTAT TROBAT EL CADAVER DE «LA LLIGA REGIONALISTA»

Madrid, 22. — Uns nens, que jugaven per uns marges prop de Vallecas, han trobat un cadàver en estat de descomposició, embolicat amb exemplars de *La Veu de Catalunya* i *El Debate*; es tractava d'una dona vella, grossa i mutilada, sense cap ni peus.

Conduït a la comissaria de policia de més a prop, el cadàver ha declarat anomenar-se Donya Lliga Regionalista; preguntada per l'edat, ha manifestat tenir la que representa; degudament escorcollada, li han trobat damunt uns articles de Josep Pla, amb un llarguet amb botifarra enclòs en ells; unes cartes de don Lluís; sis cartes de ministre de la Monarquia i un targeter amb uns paperets fins que contenien pèls de les barbes de don Josep Puig i Cadafalch i don Francisc d'Assís (a vuit) Cambó; i dels bigotis d'En Ventosa i Calvell, de les trenes d'una núvia tagala del senyor Pellicena i Camacho quan era jove, als seus anys de Manilla.

Tots aquests pèls anaven lligats amb cintes dels colors «rojo y gualda» (Còdola i...).

La troballa és comentadíssima per tot Madrid; i tothom la relaciona amb la imminent arribada del senyor Cambó a Espanya, que diuen que ve a proclamar la República.

LES AVENTURES DE GIL ROBLES

Recentment, Gil Robles ha passat uns dies a Barcelona i ha donat conferències a Santa Anna; després ha passat a Vic, amb èxit falaguer; val a dir que parlava a convençuts.

La nota més remarcable de tota la seva estada, són aquells aplaudiments del públic piadós barceloní, congregat dins de l'església de Santa Anna.

Amb motiu d'això, algú feia notar a un dels assistents la impropietat que representa d'aplaudir dins un temple.

— Ja veurà — respongué el «cavernícola» —, com que enguany no anem al Liceu, bé ens hem de poder esbravar allà on sigui!

En *Un dia de purga d'un home*, no tan sols hi ha la tragèdia viva d'un home que s'ha purgat amb

EL BE...RAT METGE

EL BE...RAT METGE

La parella formada pels juveníssims per bé que constants col·laboradors de *Mirador* (diari), senyors Riquer i Teixidor, han format una societat col·lectiva dedicada a filmar passavolants més o menys transeünts.

En Riquer, amb la seva boina de «neulero», reparteix les targes.

En Teixidor, amb el seu posat de «cameraman» incipient, volta la maneta amb una celeritat que fa posar els pèls de punta.

Dilluns passat ja es van partir catorze rals. Tot és començar...

Els del G. A. T. C. P. A. C. (Gran Associació Tarraconense Contra Paparres, Arnes i Capicigrans), han pres l'acord unànime en junta general de fer enguany un pessebre per tal de donar una nota ben aguda de modernitat.

Serà un pessebre completament funcional i original.

El naixement en lloc d'ésser en un estable es celebrarà en un bar diminut a fi de que els assistents a l'acte puguin anar prenent coctels i sodes variades i contribueixin al foment i atracció dels pastorets.

Per tal de facilitar l'accés als redós sagrat, hom instal·larà un petit tapis-roulant.

Angel Ferrant (escultor) treballa en aquests moments en la confecció de les figures de pessebre que seran una reproducció exacta per bé que en miniatura dels habituals de la casa.

Els quatre afortunats que han tingut ocasió de veure d'aprop l'obra de Ferrant, diuen que els retrats han quedat molt naturals.

Hom es dona compte automàticament que la Verge és la senyoreta Anita Riera i Cactus, que sant Josep és el senyor J. Ll. Sert, factòtum d'aquella santa casa. Costa poc d'endevinar qui són els tres reis: Churrucà, rei negre; Rodríguez-Arias, rei «triguanyo», i Casas, rei ros.

Com és lògic i natural i funcional, en Nicolau fa de pescador de canya. El senyor Alzamora porta un anyell entre els braços i va seguit d'un ramat de bens negres.

En Torrés Clavé, vestit de capellà, va a cavall d'una somera tota un paraguai vermell.

Els d'A. D. L. A. N. treuen foc pels queixals perquè volien ésser-hi. Tenien la pretensió de fer de soldats romans.

Els del G. A. T. C. P. A. C. (Grup Autoritzat Tanmateix Català de Pessebristes d'Acció Catalana) que saben el que es fan, han preferit posar-hi guàrdies urbans anònims que tindran encomanada la tasca de regularitzar el trànsit pels camins que menen al bar-naixement.

El senyor Nubiola (fill), dansari, ha estat vist pel dinàmic carrer de l'Hospital repetides vegades.

Hem tractat de saber els mòbils secrets que l'empenyen cap aquest carrer que tenim tan apamat.

A hores d'ara hem muntat un magnífic servei d'espionatge. Cada pseudomaniac de cera de les sastreies del carrer de l'Hospital amaga un home a sou que vigila per compte nostre, tot tivat, amb un posat d'enze que enamora.

«Al tanto!», Nubiola, que si vas per la Maleras, en Gasch et farà un cap nou, molt important — no hi ha cap dubte — que el que et serveix ara per a penjar el capell.

En *Un dia de purga d'un home*, no tan sols hi ha la tragèdia viva d'un home que s'ha purgat amb

UNA PLANXA A BETLEM

—La mateixa cara que el seu pare!

rubinat i va escamat, sinó que Mercè Rodoreda ha tingut cura que el seu estil literari donés una idea clara dels cargolaments de ventre que acostumen a produir-se en aquests casos. La qual cosa demostra que a voltes el bon estil pot aliar-se amb el mal gust. Ai, Mercè, Mercè!! Que n'ets de *lavativesca*!!

El tartamut que se'n va a casa de l'eu libretter per tal d'adquirir la darrera novel·la de Lleó Tolstói, publicada en la biblioteca «A tot vent», per les «Edicions Proa», Badallona (a l'estiu *Badallona*, però a l'hivern *Badallana*) i traduída del rus per un senyor que per cert ho fa bastant bé i signa Francesc Payarols, amb una modestia i discreció que parlen molt alt a favor seu, tot i ésser conegut — el tartamut, no en Payarols — passa una mala estona i li costa desfer l'equívoc.

Vegeu si no tinc raó:
— Què desitja el senyor?
— *Hadi*!!
— Salut!
— *Hadi*!!
— *Jesús*!!
— *Hadi-Murat*!!!
— Si es servit, si es servit — feu el pobre dependent, vermell com una magrana, perquè té por de no poder aguantar-se el riure.

Gràcies a la publicació de la novel·la de Tolstói *Hadi-Murat*, ens assabentem que els sacerdots turcs són designats amb el nom le «mulah».

Per això, en la pàgina 185 del llibre hom llegeix aquest diàleg:
— Saps escriure?
— Ja ho crec. Em preparava per a ésser mulah».

Gràcies a la publicació de la novel·la de Tolstói *Hadi-Murat*, ens assabentem que els sacerdots turcs són designats amb el nom le «mulah».

Per això, en la pàgina 185 del llibre hom llegeix aquest diàleg:
— Saps escriure?
— Ja ho crec. Em preparava per a ésser mulah».

Gràcies a la publicació de la novel·la de Tolstói *Hadi-Murat*, ens assabentem que els sacerdots turcs són designats amb el nom le «mulah».

Per això, en la pàgina 185 del llibre hom llegeix aquest diàleg:
— Saps escriure?
— Ja ho crec. Em preparava per a ésser mulah».

Gràcies a la publicació de la novel·la de Tolstói *Hadi-Murat*, ens assabentem que els sacerdots turcs són designats amb el nom le «mulah».

Per això, en la pàgina 185 del llibre hom llegeix aquest diàleg:
— Saps escriure?
— Ja ho crec. Em preparava per a ésser mulah».

Gràcies a la publicació de la novel·la de Tolstói *Hadi-Murat*, ens assabentem que els sacerdots turcs són designats amb el nom le «mulah».

Per això, en la pàgina 185 del llibre hom llegeix aquest diàleg:
— Saps escriure?
— Ja ho crec. Em preparava per a ésser mulah».

Gràcies a la publicació de la novel·la de Tolstói *Hadi-Murat*, ens assabentem que els sacerdots turcs són designats amb el nom le «mulah».

Per això, en la pàgina 185 del llibre hom llegeix aquest diàleg:
— Saps escriure?
— Ja ho crec. Em preparava per a ésser mulah».

Gràcies a la publicació de la novel·la de Tolstói *Hadi-Murat*, ens assabentem que els sacerdots turcs són designats amb el nom le «mulah».

Per això, en la pàgina 185 del llibre hom llegeix aquest diàleg:
— Saps escriure?
— Ja ho crec. Em preparava per a ésser mulah».

Gràcies a la publicació de la novel·la de Tolstói *Hadi-Murat*, ens assabentem que els sacerdots turcs són designats amb el nom le «mulah».

Per això, en la pàgina 185 del llibre hom llegeix aquest diàleg:
— Saps escriure?
— Ja ho crec. Em preparava per a ésser mulah».

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes

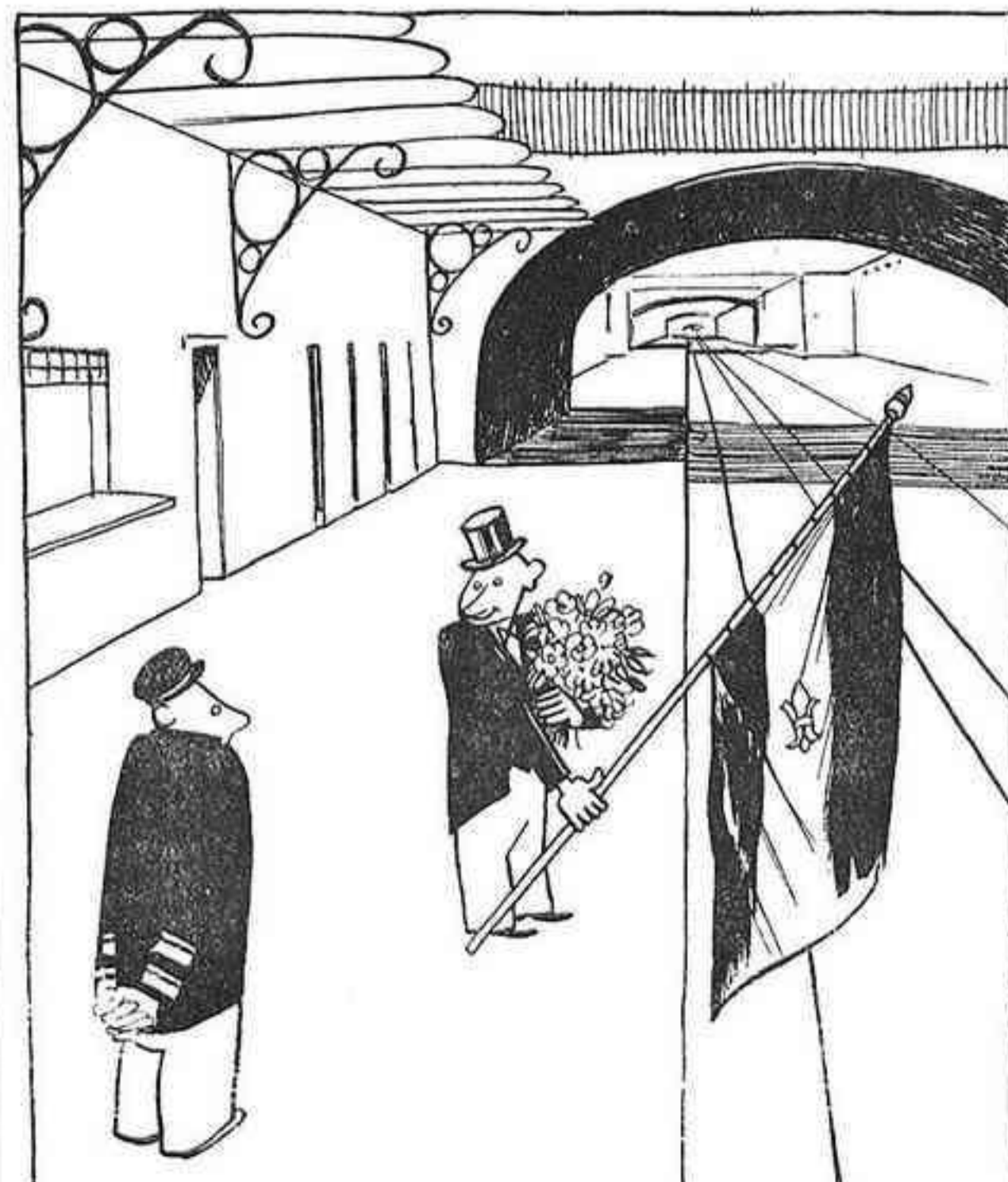
TOT D'OCASIÓ

Corts, 414 - Telèfon 30422

Films de monges

Diu que el film espanyol de Florian Rey *La hermana San Sulpicio* està tan bé. Florian Rey ja ens té bastant ben acostumats, però els empresaris troben que, per bé que estigui, no pot estar tan malament com *Sor Angélica* i que, per tant, no pot tenir tan d'èxit. *Sor Angélica*, *La hermana San Sulpicio*, *Canción de cuna*... es veu que les monges són una epidèmia del cinema quasi tan greu com les maletes i els pares naturals en el teatre.

CORBATES GRANDMOND
Mai superades. Demaneu-les

—M'han assegurat que venien els reis...

dels pobles hom posa a la venda un imperi autèntic, i al preu de cinc pessetes, si no anem errats.

Una de les seccions del llibre de poemes de J. Vives Borrell és «Atraccions ponderades». Naturalment no es tracta de les atraccions de Maricel Parà.

Gotes de rosada és un altre llibre de versos. Dins el gran xàfec poètic que cau durant l'any en el territori català, aquestes gotes de rosada esdevenen inofensives. Si no fos però que l'autor és una senyora, i encara si no fos perquè es diu Maria Emilia Furnó i el nom ens agrada, diríem que és ploure sobre mullat.

Elegància i distinció. Demaneu sempre CORBATES GRANDMOND

Coses de «savis»

Dijous, a la una del migdia, el doctor Leonard — l'inventor d'un cultiu especial a base de pa amb tomàquet, que permet als bacils de la tuberculosi adquirir el tamany del puny — va estar a la Generalitat.

Quan hom s'adona de la seva presència, el doctor Leonard, amb el barret a la mà, ja interpellava el comandant Gabarrón:
— Senyor Presidente!...
— *Todavía no* — interrompí el senyor Gabarrón —. *Secretario* m'ha da més.

— *Pues, señor secretario!* De una manera injusta, se me ha prohibido la entrada a la Biblioteca de la Universidad; como que yo por mi profesión, usted ya me conoce, verdad? Soy el doctor Leonard...
— *Naturalmente*...
— *Pues, como preciso consultar libros y folletos, exijo en nombre de la ciencia y de la humanidad, que sea revocada esta orden y que tenga libre acceso a la Biblioteca y hasta llevarme los libros a mi casa si así lo exige la índole de mis investigaciones!*

— *Así se hará* — va fer-li el senyor Gabarrón per treure-se'l de sobre —. *Váyase tranquilo, que voy a dar ahora mismo la orden.*
L'endemà el doctor Leonard va presentar-se a la Universitat amb una maleta.

— *Tengo permiso de la Generalidad!* — vociferava —. *Además!* los estudiantes, que son mis hijos, también están conmigo...
— *Quite de ahí, loco!* — van fer-li.

— *Yo loco?* Ah, si lo oyera Ramón y Cajal!...
I va llançar a terra la capsa de llustre de les sabates on guarda el famós cultiu i el no menys famós microbis.

AVIS ALS ANUNCIANTS

Per a totes les ordres o instruccions que estiguin relacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE, cal telefonar al núm. 80.555.

DANIEL'S ja no es discuteix DANIEL'S es recomana Rambla Catalunya, 13 - Barcelona

Solament IMPERMEABLES i ABRICS DE CUIRO

FABRICA BALMES 18

PACAREU I SERIÑA, S. NE C.